

מבין משאבים - 2134 - כ"ב אייר תשע"ה - 11 מאי 2015

יום רודף יום/ יענקל'ה רוטבליט

לפעמים נשבר הלב
וכמו רעם ביום בהיר
החיים מכים אותך כואב
ואין לך איך להחזיר
מישהו היה בעולם
מישהו איננו עוד
אם נחיה או נמות, בן אדם
העולם לא יעמוד

ויום רודף יום...

יום, יום רודף יום

והזמן עושה את שלו
הוא פשוט חולף, עובר
פעם הוא כמו לאיטו
ופעם כאילו ממחר
ואפשר לשאול שאלות
ואפשר לתת הסברים
אפשר נסתרות לגלות
אפשר לכתוב שירים

ויום רודף יום...

יום, יום רודף יום

לפעמים נשבר הלב
וכמו רעם ביום בהיר
החיים מכים אותך כואב
ואין לך איך להחזיר

ויום רודף יום
יום בא והולך לו
מעשה יום ביומו
ורק אתה יודע
שום דבר לא ישוב
שום דבר
שום דבר לא ישוב עוד למקומו

ואין למי לחכות
נשברו כל הכלים
וכל המילים ריקות
וכל המעשים תפלים
והשמש הולך ובא
והרוח בכך לא קמה

העלון מוקדש לזכרו של אבישי אלון ז"ל

מה בעלון:

אבא / זיו אלון

אבא אהב שלי רב החובל של ספינת חי"ל חן

גולדמן

הנכדים נפרדים / אור, צומר ובר

"סבא של נצח" / שירה

פרידה מאבישי / רמי ואליה שי

מכתב תודה / משפחת אלון

אחי ביקר באוליאון של הקיבוץ / חנה גרטי

לזכרמה והמשפחה / אריה וינד

אבישי אלון ז"ל
נולד ב- 16.12.1931 ל' כסלו ה'תרצ"ה
נפטר ב- 30.4.15 י"ב אייר ה'תשע"ה

אבא

אבא האיש הגבוה, החזק שפותר לנו את כל הבעיות ויודע את כל התשובות

הלך היום לגן עדן מכיוון שהוא ראוי להגיע לגן עדן

אבא כיבד את כולם זה אולי המאפיין החזק שלו .

לאחר צחוקו הנעים , חוש ההומור המאוד מפותח, בעיקר ב- אחד באפריל.

יכולתו הגדולה להבין אנשים ולתת להם את המקום שלהם.

אבא נתן לכל אדם את הכבוד להשמיע את קולו , להתבטא , סבלנותו היתה רבה והוא התעניין בעסוקיו ויכולותיו של כל אחד ואחד

אבא אהב מאד את אמא והיה בעבורה עזר שכנגד, הוא דחף איתה קדימה פרויקטים , הקשיב לה

הם עשו דברים יחד בהרמוניה מדהימה, כל אחד ידע את מקומו בזוגיות הזו וכל אחד עשה את המיטב למען השני.

אבא אהב מאד את ילדיו ולפעמים עוד יותר את בני זוגם אבל הכי הרבה אהב את נכדיו והנינים שלו.

לכולנו שמח לעזור וקפץ מייד לכל בקשה שנכדיו היו כלולים בה , ולא משנה אם צריך אותו ואת אמא לשעה קלה ברמת גן הם התייצבו בשמחה כדי להיות עם אור ופלג

אבא אהב לעבוד, בגיל 13 החל לעבוד בבית דפוס, כשעברו לגור בקיבוץ

אבא המשיך לענף הבניין במסגרת זו עבד

במפעל הבניה, סולל בונה, הכור האטומי, מועצה אזורית תמר, משקי התק"מ ,

ועוד כמה שבטח שכחתי .

אבא לימד אותי לעשות בטון ואיתו יצקתי חלק ממדרכות הקיבוץ כשעדיין יצקו כאן לבד.

לרוב עבודתו היתה עם אנשים ומכיוון שאהב אנשים ולא משנה איזה כי את כולם כיבד ודרש מעצמו להגיע עם כולם להבנה מלאה .

אבא אהב לנסוע והיה נוסע הרבה במסגרת עבודתו הוא הכיר את הארץ מצוין את הוויז קצת פחות

וזכה לאות הנהג הזהיר בטח סיפר לי סיפור כדי שאנהג באופן שקול ואולי גם אזכה לאות הנהג הזהיר.

אבא שמח מאד לנסוע לבקר את משפחתו הפזורה בכל רחבי הארץ והיה ממש נהנה גם מהנסיעה ועוד יותר מהביקור.

אבא ואמא שמרו על קשר עם כולם כול בני המשפחה הענפה, בכל עיר וכפר יש לנו דודים וקרובי משפחה, תנקבו בשם של ישוב ומייד יצוץ לנו קרוב כזה או אחר.

בכל הארץ יש לנו בני דודים ובני דודים לכולם נסענו ואת כולם ביקרנו.

אמא ואבא אהבו מאד להיות בקשר עם כולם והיו וזה לא פשוט כשיש לך עשרות מהם ואולי מאות.

אבא עבד בנגרות כתחביב מדי פעם, בנה מדדה ליד הבית, בנה שולחנות מעץ וקרמיקה.

אבא מיצר את מיץ הלימון הטוב ביותר בארץ- בכלל אבא שלי הוא איש מיוחד.

אבא עשה לנו לימונצ'לו - תופסים ראש די מהר עם 40% אלכוהול.

לא אוכל לסכם 70 שנות יצירה, עשייה, בנית הארץ, טיפוח הנגב, ב דקות מעטות.

והכי כואב זה לחשוב שאבא איננו – סתם כי בא לו לשפר את איכות חייו

אבא הלך ולא יחזור

אבא הגבוה השמח החייכן האיש הטוב הזה הלך ולא יחזור

להתראות אבא בסיבוב הבא

זיו אלון

אבא אהוב שלי, רב החובל של ספינת חיי

היה לי אבא, איש אדיר ומדהים, אוהב ומיטיב, ופתאום איננו עוד.

האבא האהוב שלי מת, ואיני יודעת את נפשי – אלפי רגעים של חוויות, שיחות ומחשבות- מספר הסיפורים על אבוגילדה בהשכבה, מסדר המצעים, אבא שכוּעס עם מדברים מילים גסות, ואבא שיגיע לכל מקום שנצטרך אותו. אבא מפנק במרמלדה וגלידה, בהופעה מיוחדת, בחופשה משותפת מהנה אצל סבא וסבתא, אבא שאוהב ללכת עם אמא לקניות, וכועס כשלא יצאנו לחדר האוכל בזמן, ביום שישי, בגלל הסרט הערבי. אבא שדרש והציב גבול, ואבא שקשוב למי שאני ולמייחד אותי.

וככל שאני גדלה ומתבגרת אבא מתעצם במשמעותו עבורי, מקבל באהבה ובהערכה רבה את אהובי, ביחד עם אמא מלווה בשקט, ובסבלנות, כל הכרעה והחלטה- בשיחה תוך פריסת המשמעויות, תוך אמירה ברורה של דעתו, וקבלה וכבוד להכרעותינו. אבא שהוא דוגמה ומופת לאדם עם דעות מגובשות, אשר בדרכו המכבדת ואוהבת האדם, הוא עומד על דעותיו ומוביל את רעיונותיו תוך הקשבה, ובדרך של הסכמה וגישור.

אבא שלי שהוא הבעל הכי מפנק ואוהב, שאני מכירה, והסבא הכי מקסים שיכולתי לבקש עבור ילדיי- את כל ילדיי לימדת בדרכך המיוחדת והאוהבת, מלאת ההומור, את חכמת המשחק. החכמה של לשחק, לתכנן, לנצח, וגם להפסיד, ובעיקר לדעת ליהנות מהדרך. מפנק ומיטיב, וכל הזמן חושב כיצד ליצור עם כל נכד ונכדה את רגעי החסד הייחודיים לכל אחד מהם- הופעה בקרקס, הצגת תיאטרון ייחודית, הופעת בלט מרשימה, ובעיקר אהבה, הקשבה והנאה מכל רגע איתם.

מיליוני רגעים של חוויות, שיחות, זיכרונות ומחשבות חולפים בראשי,

רוצה לצעוק בצעקה גדולה שלא יכול להיות... לא יכול להיות, שמעכשיו האבא שלי הוא רק מה שהיה ולא הווה ועתיד.

חן גולדמן

הנכד'ס נפרד'ס

סבא fe

סבא הגיבור והחזק. הסבא הכי צעיר שיש. סבא שלי שרשם לי ברכות בכל יומולדת, דאג לי בכל ביקור ועשה הכול כדי שיהיה לי כיף וטוב תמיד. סבא שלי שבזכותו אני כל כך אוהב את הנגב ואת הקיבוץ, שלקח אותי לטייל והסיע אותי בארגז של האופניים, שגידל אותי ולימד אותי לשחק שחמט. היום אני נפרד ממך סבא. דווקא היום, מכל הימים, היום האחד במאי – חג הפועלים. חג שמבוסס על ערכים כמו שוויון ושיתוף, עבודת צוות ומוסר עבודה. אלו ערכים שאתה לימדת אותי. בזכותך אני עושה ככל שביכולתי כדי ליישם אותם ובשבילך אמשך לנסות ליישם אותם כל חיי. סבא תזכור שאני אוהב אותך. תזכור שאני מעריך כל טיפה של אנרגיה שהשקעת ונתת למשפחה הזאת. תזכור את האירועים המשפחתיים, הסרטים בבאר שבע, וההקראות לפני השינה. ספרים כמו "מקס ומוריץ", וקלטות כמו "שלמה המלך", הם דברים שלא אשכח לעולם. סבא תזכור, שהיית ונשארת גיבור עד ליומך האחרון. גם בגילך לא ויתרת על החיים, נלחמת וגרמת לכולנו לראות מהו אומץ ורצון לחיות. תזכור את כל אלו סבא, ואני מבטיח שאזכור אותך לעולמים.

אוהב אור

סבא k

אתה סבא מדהים, אין כמוך בעולם. בכל זמן פינקת אותי בין אם זה מתנות ביום ההולדת, או סרטים בקולנוע, למרות שתמיד אתה נרדם בהם. לימדת אותי המון על תל אביב או על ערי בירה בעולם, מה שתמיד עוזר לי. לימדת אותי על הקיבוץ, אבל מעל הכול, תמיד הרגשתי בן בית אצלך ואצל סבתא, אם זה בשינה אצלכם ולבוא אליך למיטה בחמש בבוקר. אתה תמיד אמרת לי להעריך ולכבד את כל מי שעומד מולך. היום אנחנו נפרדים, תודה רבה לך על הדרך המדהימה שעשית איתי בכל שנות חיי, תודה.

אוהב עומר

סבא היקר f

היית אתנו כל השנים האלה, הלוואי שלא היית חולה. הלוואי שנשחק יחד, שתבוא איתי לקרקס. מתגעגע בר

”סבא פֿע נעם”

הכרתי אותך כ”סבא של נעם”. שמעתי עליך סיפורים וזיכרונות ילדות, הסבא מהקיבוץ, האיש והאגדה.

בפעם הראשונה שנעם הביא אותי לקיבוץ- הבנתי על מה כולם מדברים... מיד התחברנו, דיברנו על אדריכלות ובניה, הפכת את הבית כדי למצוא ספר ישן על ארכיטקטורה, שאלת, התעניינת, באמת.

הכרתי אותך כ”סבא של נעם”. אך מהר מאד הצלחת להיכנס אליי עמוק ללב. פעם אחת הגעת ל”בצלאל” כאורח כבוד בהגשת פרויקט גמר של בנות שעשו פרויקט על משאבי שדה ונעזרו בך ובכרמלה. בתום ההגשה ביקשו שתדבר-ותספר, ואתה נשאת את דבריך בצורה רהוטה כאשר כל המרצים (הנערצים) והמנחים שלי, מקשיבים לדבריך, בכבוד. ואני, עמדתי מאחור, נבוכה, וחשתי גאווה בלבי.

הכרתי אותך כ”סבא של נעם”, ותמיד הופתעתי והתרגשתי לראות איך אתה וכרמלה זוכרים להתקשר בכל יומולדת, לאחל בהצלחה לפני הגשה, לבוא עד קצות הארץ כדי לבקר, להגיד חג שמח, להעניק מתנת יומולדת, הכול קטן עליכם, כל מאמץ הופך לפשוט- עקב כמות האהבה שמניעה אותנו.

אבישי היקר, הכרתי אותך כסבא של נעם, והיום, נפרדת ממך כאילו מסבא שלי. אוהבת מאד ומתגעגעת שירה, נעם ואורי מצטרפים.

מכתב תודה

אנו משפחת אלון; כרמלה, טל, ליו, אורלי וחנו
מבקשים להודות בחום על ההתייחסות האישית, האהבה והחום
שהרצפתם עלינו במן הקשה הזה של האסכול והסבא פֿע אבא.
ההתנשטות של האוהבים והחברים של חן, יוחאי וההורים
מחממת את לבנו. לכל מי שצלה, טרח, ארכן, הביא, לקח, בישל
וסידר, מהפכת הקטן ביותר ועד הגדול ביותר.
תודה על הכול. נפאס בשמחות.

כריזה אבישי**1.5.15**

שבע ימים, עתיר מעשים ורב פעילויות, הלך מאתנו חברנו אבישי.

ועם זאת הופתענו ונדהמנו. מבינו, בני גילו, היה אבישי הבריא והפעיל ביותר, עדיין נוהג, עדיין עובד, מעורב ומשפיע...

ולפתע עקף אותנו בדרכו האחרונה...

כמעט שבעים שנה נמשכה הכרותנו מגיל 16 ועד היום. יום אחד הגיע לצריף הנוער העובד בחולון נער נאה וגבוה, תוך זמן קצר השתלב בחבורתנו.

עוד בהכשרה בגינוסר הפכנו לצמד אנשי בניין, וכך המשכנו בשנים הראשונות כאן, לאחר מכן בפעילויות שונות בתחומי המשק והחברה. רתומים יחד להובלת הקיבוץ בדרכו. אבישי ייחרט בזיכרוננו כאיש בניין בונה הישוב וכאיש הנצחה: ארכיון, מוזיאון, חדר הנצחה ותכנון בית העלמין, וכל זה בשיתוף רעייתו כרמלה.

והנה לפתע התייתמנו - מי ינציח את המנציה?

זיכרוןך ישמר לשנים רבות בזכות מפעליך הרבים.

נוח בשלום במקום שקט ומטופח זה.

לכרמלה, הבנות, הבנים והנכדים

היו גאים באיש, האבא והסבא שהיה רב פעלים ואיש נעים שהספיק המון בחיים....

חבריד רמי וגליה שי

בית אבישי עדה אבא ומשתתף בצערך

על משחת אלו

עם מות האבא, האבא, והסבא, חכנו

אבישי אלו ז"ל

אחי ביקר באוּזיאון Le הקיבוץ

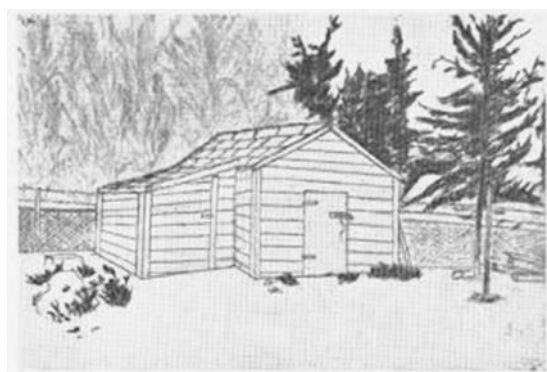
שאלתי חברה, מה את אומרת על אבישי, היא ענתה בשתי מילים "נעים הליכות". בקולו השקט והמתון הוא הקרין סמכות. הוא ידע להחמיא לאנשים כשהיה צריך. נפגשתי אתו כל בוקר ברחבת הבית שלו. הוא החמיא לי על חלוקת העיתונים לבתים בהתמדה ובעיקר על הנאמנות שלי למזכירות הטכנית. בפעם האחרונה שנפגשנו, הוא אמר לי בהתרגשות רבה "אחיך היה במוזיאון". הצטערתי שלא הפגשתי ביניהם, זאת הייתה החמצה לשני הצדדים.

אביגדור אחי התחיל את דרכו המקצועית בתחום, בוועד של מוזיאון תל-אביב, בהתנדבות, לאחר שעות העבודה. התחתן עם אמריקאית ועבר לגור שם, התקבל למוזיאון המטרופוליטן לאחר מבחן, עבד שם שלושים שנה. במהלך השנים קיבל קידום. היה יושב ראש ועד העובדים של כשלושת אלפים עובדים. תפקיד זה נעשה בהתנדבות. הייתה לו גם אחריות בתחום מסוים בגלריות ברחבי ניו-יורק.

בביקור שלו בקיבוץ היינו במוזיאון. הוא התפעל מאוד מכל מה שראה וכתב במחברת רק שתי שורות "המקום מסודר ומאורגן להפליא, משנות הארבעים עד ימינו. מומלץ מאוד למבקרים. אביגדור גרגי."

המוות היה המוטיב בספרו של פנחס שדה "החיים כמשל" הוא כתב חייבים לחקור את המוות". אני כבר התחלתי במשימה וגיליתי שהאדם בוחר את יום מותו. אבישי נפטר ב"חג הפועלים" אבי וסבי שהיו רבנים ידועים הלכו לעולמם בערבי חג. מה שאומר שהנשמה נפגשת עם מלאכי השרת, כשהיא במלוא תפארתה.

חנה גרגי

3/5/2015

לכרמלה והמשפחה

אבישי עבורי היה תמיד דמות ערכית, בעלת יושר, מקצועיות, ענווה והרבה הומור.

היכרותי הראשונה היתה כאשר אבישי היה "אב בית הדין" בשנת ה'70, לערעורי ארנונה במועצה האזורית בהיותה ברחוב הדסה, שני חדרים בקומה שניה. היינו שלושה פלחים אבישי עודד ברזילי ואני. הדיון היה על ערעור חברת קצ"א קו צינור הנפט העובר בתחומי המועצה. ישבנו שלוש שעות שתי עורכות דין שהגיעו מחיפה, ופנו בכבוד ליושב הראש ולחברי הוועדה, תוך העברת עשרות מסמכים והפניות השוללות זכותנו לקבלת הארנונה. אבישי בשיא רציניותו שלף משפטים "בהסתמך" על פעילות באזור כדומה וכדומה ושלח את כבוד עורכות הדין לעשות שיעורי בית נוספים. נתתי לו בעיטה ויצאתי לדקה להשתחרר מהצחוק. נדמה לי שהחוק היה לטובתן ולא קיבלנו אגורה, אך היה דיון רציני כיאה לבית דין לערעורי ארנונה.....

המשך דרכנו היה כאשר בנינו שכונות מגורים. אבישי היה תמיד עבורי הכתובת המקצועית והקובעת, הוא הכיר את אנשי משרד השיכון, המתכננים והקבלנים. בכל התקדמות שהיתה משמעותית בעבודה, ארגנו בשדה בוקר חפלה קטנה. אבישי חילק את המשימות, הקבלן הביא את הבשרים והבירות, שדה בוקר את הסליים. גם בתחום זה ידע לשמור ולהגן על "זכויותנו".

לפני כשלוש שנים בקשתי מאבישי לפקח על הרחבת מפעל דביק, עבודה מורכבת ומחייבת. אבישי ישר היה בר סמכא עבור הקבלן הראשי, קבלני המשנה והפועלים. בסדר המופתי שלו ארגן את כל הנדרש. הגיע כל בוקר לעבודה בשדה בוקר והתאים עצמו לכל מפגש שבועי ללא קשר ליום ולשעה. כל החשבונות הועברו לבדיקתו ואצלו דין אגורה כדין מאה, בחתימת שנינו הועברו החשבוניות לאישור.

בהמשך, לקראת סיום הקמת האגף החדש אבישי פיקח על הרחבת שבע דירות החברים, תוך ליווי צמוד עם האדריכל והמשפחות. השיטה הלא פשוטה בה כל משפחה בונה את בית חלומותיה, ובנוסף החלפת כל תשתיות החשמל המים והתקשורת בדירות עצמן, חייבו את אבישי למעורבות אישית של עבודה מורכבת זו. אבישי היה איש הקשר עם המשפחות והיווה גורם בעל אומן יוצא דופן. תוך סבלנות הקשבה המלצות והומור התוצאה היתה מושלמת. בשעת הצורך קיימנו מפגשים משותפים בשעות הערב עם כל המשפחות וצוות הליווי מטעם שדה בוקר, תמיד בהשתתפותו של אבישי. גם הגעתו לעבודה שגמשכה כשנה היתה קבועה תוך תאום עם סידור הרכב במשאבי שדה.

הנחמה....

תוך ימים ספורים כל העוסקים במלאכה מאחרון הפועלים ועד בעלי המקצוע והקבלנים זיהו כי על פי אבישי יישק דבר. הוא לא היה צריך לדרוש ולהטיל סמכותו, אבישי נהפך לקובע בכל תחום וללא עוררין. כולם אהבו אותו ודאגו כאשר טיפס על הגגות ונבר בתוך הבטונים.

מידי פעם היה נוסע לבית החולים לרופא עור, אך תמיד הגיע לפני נסיעתו ולאחר סיום הטיפול. היינו נפגשים במשרד המאולתר במקלט, וכל שיפור כולל תנאים מינימליים שנעשו כמובן על ידי זיוה, התקבל בהסתייגות שאין בכך כל צורך. כך הגיב גם כשנתקענו עד שעות אחר הצהריים "מתים מרעב" כאשר זיוה דאגה לנו והביאה משהו למשרד. אבישי גם הסכים שנשב קצת אצלנו בבית, כמובן לעבור על חילוקי דעות עם הקבלן ושוחחנו טיפ טיפה על ענייני הבריאות. אצל אבישי זה לא נושא שיש לעסוק בו. ובכל זאת כאחד שעבר ענייני לב, ידעתי שגם הוא מטופל בסורוקה.

אני מצטער ומתנצל על שלא היה לי הכח הנפשי להגיע לבית החולים לבקרו במצבו. הייתי מעודכן אך לא יכולתי לשאת בקבלו של חבר, ידיד אהוב וגערץ. ובכל זאת בערב פטירתו הספקתי לראות את משפחתו האוהבת והדואגת שלא זזה ממיטתו יומם ולילה.

אריה וינד - קיבוץ שדה בוקר

